

O pasăre, odată...

Danab

Criticului Bland

O pasăre, odată,
Cu-aripe ei curată,
Pe raza cea de soare,
Mi-a scris:- "inima-mi doare..!"
Cuvântul mi-a trimis:
"Caisul.. sinucis"
Plângea cu-amar și jale,
Iar lacrimile sale
Ca boabele de rouă
Rupeau inima-n două..
Eu am rămas mirată,
De o asemeni soartă..
Pornit-am vitejește
Să văd de nu-nflorește
Caisul cu pricina..
Dar am găsit grădina
Cu pomi mulți, mititei,
Mari se credeau și ei...
El îi privea tăcut..
Iubirea-i era scut,
Săgeților ce-ntr-una
Veneau să-i ia cununa,
Doar lacrima-i de argint
Era al său alint!
O, nu-i adevărat!
Privindu-l, am aflat:
Caisul azi, trăiește...
Îl văd cum îmi zâmbește...
Dar moare zi de zi
Când vede-ai săi copii,
Că nu vor să-nflorească
Frumosul,să-l rodească!
Caisul meu, uitat
De toți, nemângâiat,
Plânge sub grea furtună
Când florile-și adună..
Iar crengile-și întinde
Și-n brațe îi cuprinde,
Cu dor ca și o mamă
Ce nu-i luată-n seamă...
Cu sufletul vibrând

Caiși,imbrățișând,
Îmi spune:"Îi iubesc..
Și-ascult cum înfloresc..!"

01.02.2016

cununa=aici,rolul de coroana